

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes Theologicae

Quatuor Tomis distinctæ: Quibus Univerſa Theologia Scholastica Clare,
Breviter & accuratè explicatur

De Deo, Et De Angelis

Martinon, Jean

Burdegalæ, 1644

Sect. 2. An creatus intellectus Deum videre possit sine lumine gloriæ, vel
sine specie impressa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73898)

nisi Deus comprehendatur, cum sit simplicissimus. At infinitudo non potest videri ab intellectu finito & Deus incomprehensibilis est, ex Concilio Lateran. cap. Firmiter. Ergo, &c. Tertio, Deus non potest videri nisi visione infinita, quia quod perfectius est obiectum, eod perfectior est eius visio. Deus autem est obiectum infinite perfectum: & quomodo- cunque videatur, ut Deus, videtur, ut excedens infinite quicquid est creatum aut creabile. At intellectus humanus, aut Angelicus, non est capax actus infiniti. Quarto denique, fieri nequit ut intellectus humanus, vel Angelicus, Deum videat, nisi producat actum vitalem internam vi per quem videat Deum: neque potest talem actum producere sine facultate quadam naturali: unde sequitur, visionem Deum fore in se naturalem quoad substantiam, quia secundum illam fiet a principio vitali naturali, nempe ab intellectu humano, vel Angelico. Atqui falsum est visio- nem Dei esse actum naturalem quoad sub- stantiam: etenim actus ille non tantum vires naturales excedit, quoad modum quo fit: sed etiam quoad substantiam & entitatem suam, quae secundum suam specificam rationem est talis, ut neque ipsamet, neque similis in spe- cie, a causis naturalibus cum generali Dei concursu, vel effectiue, vel dispositiue, suffi- cienter attingi possit aut exigi.

II. Quae pro- portio re- quiritur inter obie- ctum & po- tentiam?

Ad primum Respondeo cum D. Thoma quaest. 12. art. 1. ad 2. inter obiectum & po- tentiam debere esse proportionem, id est, ha- bere adinam, & vim sufficientem ad perceptio- nem: at non proportionem certam, immen- surationis secundum quandam certum ex- cessum, defectum, aut adaequationem in per- fectione. Alioquin nec Deus, utpote infinitus, posset vllum obiectum finitum cognoscere, defectu talis proportionis entitativae: nec a nobis ipse cognosci posset, ne quidem ab- stractiue, defectu eiusdem proportionis.

Deus po- test videri in adaequa- to.

Ad secundum Respondeo, non esse necessa- rium, ut qui Deum vident, videant totam eius infinitudinem adaequate, neque ut totaliter ipsum cognoscant, aut comprehendant. Ete- nim aliquid, licet simplex, cognosci potest, etiam intuitiue, quamvis non cognoscatur totaliter, & quantum cognoscibile est. Sicut oculus cognoscit albedinem intuitiue, at non eius dependentiam immediatam a Deo vel a subiecto: & intellectus percipit suos actus, & actus voluntatis, intuitiue secundum quid, saltem quod esse, non quoad alia multa, li- cet a parte rei indistincta.

12. Visio Dei non est in- finita per- fectione.

Ad tertium Respondeo, negando antee- dens: ad cuius probationem dico, obiecti perfectioris perfectionem esse visionem: sed non eodem excessu, neque pari perfectione, quae obiectum superat, alia obiecta se infe- riora: neque excessu arithmetico, & avon- tineat formaliter perfectiones omnium vi- sionum inferiorum, & denariis continet no- tum unitates, & linea centum pedum con- tinet nonaginta: sed excessu tantum geome- trico, quo pacto homo excedit perfectione

infinitas species brutorum possibles. Adde, eodem argumento probatum iri non posse, Deum a nobis cognosci abstractiue, & ama- ri hac in vita: quod tamen evidenter est falsum.

Visio Dei est super- naturalis, licet fiat concurren- te potentia vitali natu- rali.

Ad ultimum Respondeo, visionis actum, utpote vitalem, exire quidem ab intellectu: non tamen ut principio naturali, sed ut po- tentia obedientiali, subordinata speciali & supernaturali auxilio, quae potentia est ali- quo modo naturalis, quatenus innata substan- tia naturali: dicitur tamen supernaturalis, se- cundum ordinem quem habet ad effectus su- pernaturales, & ad causas quarum concursu indiget, ut consequatur tales effectus. Vel se- cundo responderi potest, exire quidem a principio naturali, non tamen ut operante naturaliter per vires solas naturales adiutas tantum a causis sui ordinis, & Dei concursu generali: sed ut operante supernaturaliter, & elevato per superiorem causam, & specia- lem Dei concursum, illi potentiae incom- pletae, atque imperfectae, non debitum.

SECTIO II.

An creatus intellectus Deum videre possit sine lumine gloriae, vel sine spec. impressa?

Conclusio: si Deus videatur ab intel- lectu creato, non est simpliciter necessa- rium lumen gloriae creatum, licet re ipsa de- tur: nec species impressa Deum clare reprae- sentans, quae re ipsa non datur. Prima pars est maioris in 4. distinct. 49. quaest. 2. Capreoli, Paludani, & Argent. ad eandem distinct. Mo- linae quaest. 12. sic. 5. disput. 1. Suarez lib. 2. de attributis, cap. 16. aliorumque plurimo- rum. Quod non tantum intelligunt de intel- lectu absolute possibili, verum etiam de hu- mano & Angelico iam existente. Ratio eius- dem partis est, quia lumen gloriae creatum & habituale ideo solum requiritur, ut Deus suppleat vim efficiendi, quae deest intellectui de se insufficienti ad tam nobilem actum. Deus autem potest illam supplere per seip- sum, concurrendo maiori & specialiori auxi- lio, sicut re ipsa supplet defectum intellectus & voluntatis ad actus supernaturales fidei, spei, & charitatis, quando per illos disponi- mur ad habitus recipiendos. Neque enim tunc procedunt ab habitibus ipsius, cum hi natura posteriores sint, & illos veluti disposi- tiones in subiecto praesupponant. Confir- matur, quia Deus, cum sit omnipotens, ha- bet vim aequivalentem per se solam cuiuslibet virtuti creatae, potestque illam supplere: nihil forte sit imperfectio, & implicancia in suppletionem aliqua, qualis hic nulla osten- ditur.

13.

Maior, Argentin. Molin. Suarez.

Potest vi- dere Deus sine lumi- ne gloriae creato.

Neque his contradicit Concilium Vienn- cum damnans Begardos, aientes animam con-

14.

egere lumine gloria ipsam eleuant ad Deum videndum. Nam vel Concilium loquitur generaliter de lumine gloria, abstrahendo à creato vel increato, vt multi affirmant. Vel si, vt alij malunt, loquitur speciatim de lumine gloria, in sensu iam tunc & hucusque communiter recepto à Theologis, pro lumine creato; loquitur de necessitate secundum legem ordinariam, eodem sensu quo Concil. Trident. sess. 6. cap. 4. definit Baptismum in re vel in voto esse necessarium ad obtinendam iustificationem, quæ sine alterutro haberi non potest, secundum legem à Deo positam: quamuis absolute posset Deus sine vllotali medio peccata remittere, gratiamque conferre. Sic enim Deus licet per se, sine habitu infuso, posset attollere intellectum ad visionem, non minus quam ad actum fidei dispositiuum, aut voluntatem ad actus spei & Charitatis: statuit tamen non attollere nisi per habitum. Idque valde congruenter quia conuenientius est naturali modo rerum, vt res habeant formas intrinsecas, & inherentes, ac permanentes, ad operandum: quam vt habeant assistentiam tantum extrinseci agentis. Nam formæ dant esse intrinsecum, & componunt, & magis accedunt ad similitudinem naturalium perfectionum, quæ sunt intrinsecæ, & cum eo, cuius sunt, coniunguntur verè ac physice in vnum compositum: quo modo non se habent quæ tantum assistunt. Eademque de causa infundit Deus iustis habitus permanentes fidei, spei, & charitatis, quibus actus proportionatos exercent, vt docet Trident. sess. 6. cap. 6. & 7.

Ad id verò quod Sotus, Ferrarientis, & alij Thomistæ obiciunt, implicare vt causa possit agere sine agendi vi & intellectu sine lumine gloria, non habere vim agendi. Respondet, implicare causam agere sine agendi vi, vel totali, vel partiali aliunde adiuta. Habet autem intellectus ad videndum Deum vim partialem, & inchoatam, quam non habet oculus, qui idcirco non potest attolli ad Deum videndum. Et hæc virtus inchoata intellectus nostri potest iuari dupliciter. Vel scilicet per lumen gloria habituale & intrinsecum: vel per auxilium Dei extrinsecum, æquivalenti lumen gloria quoad vim efficiendi & eleuandi. Generaliter enim potentia incompleta potest iuari dupliciter. Primo, per aliquid informans: quo pacto potentia cognoscitiua iuari dicuntur per habitus & species impressas; & vis motiua, per intentionem, & additionem roboris. Secundo, per aliquid tantum assistens, sine informatione: qua ratione assistit vnus homo alteri ad mouendum v.g. aut ferendum graue aliquod pondus. Potest enim ad hoc iuari homo dupliciter: vel recipiendo vim aliquam interiori, nempe maius robur, vel si alius ei assistat, & conferat suam vim ad agendum. Ita ergo Deus potest intellectum ad visionem sui iuare, vel per formam adiunctam, vel per assistentem concursurum. Sicut de facto ad

actus supernaturales fidei, spei, & charitatis, interdum attollit per habitum, ad eos scilicet qui iustificationem consequuntur, interdum per se, vt ad antecedentes, & disponentes ad habitus fidei, spei, & charitatis, primum infundendos. Deus enim summa sua subtilitate potest in intellectum & voluntatem sese infinuare, & sine informatione conferre vim agendi, quam formæ infusæ habituales conferrent. Neque enim illæ sunt principia vitalia, ne quis causetur idcirco suppleri non posse: neque per informationem causant, sed per agendi vim, quam Deum supplere non implicat. Alia quæ obiciunt Thomistæ recentiores, leuiora sunt, & videri possunt apud Valentinum Herice disput. 47. cap. 1. & 3.

Secunda pars conclusionis, de specie impressa, quod non sit necessaria, & recipia non detur: est communis Theologorum, & patet, quia generatim species impressa non est necessaria ad intelligendum, nisi quando obiectum est absens, vel non sufficienter coniunctum cum potentia, vt eam determinet: vel, vt multi addunt, quando potentia est de se insufficientis ad intelligentiam efficiendam, ideoque specie vt complemento & comprincipio efficiendi indiget. Deus autem seipso immediate coniunctus est intellectui Beati: & intellectus Beati, eleuatus lumine gloria, est principium sufficiens ad visionem: quare species Dei impressa ex nullo capite apparet necessaria: ideoque non datur recipia, quia Deus vt non deficit in necessariis, ita nec abundat superfluis. Neque oportet multiplicare principia quæ non sunt necessaria iuxta naturas rerum. Eademque de causa, non est necesse, quod aliqui dicunt, Deum dupliciter concurrere ad visionem in genere causa efficiētis. Primo, per modum causa primæ. Secundo, per modum principij connaturalis illi actui ex parte obiecti, qui concursus detur immediate per substantiam diuinam, liberè applicatam per voluntatem. Non est, inquam, id necesse, neque verum, quia intellectus informatus lumine gloria, vnà cum generali Dei concursu ipsi debito, sufficit ad visionem eliciendam in genere causa efficiētis. Neque in aliis cognitionibus existimo obiectum, quæ tale, concurrere effectiue ad sui cognitionem: sed dumtaxat determinatiue & obiectiue. Potentiam verò cognoscitiuam vel se solâ, cum generali Dei concursu, vel principio alio instructam, si est opus, cognitionem efficere. Arbitror etiam probabilius specie impressas, simpliciter & tales, non concurrere effectiue, sed tantum determinatiue, determinando quodammodo potentiam, de se indifferentem, ad obiectum cuius species sunt: Ac sicut voluntas, & appetitus sensitiuus, & vis motiua, est seipsa sufficiens ad actus proprios connaturales, posito obiecto vel subiecto in quod agat: sic intellectus sufficere ad suos. Nec obest quod pro specierum diuersitate potentia cognoscens diuersimodè agat, & melius, si species sit illi

161
Species impressa non est necessaria ad Deum videndum.

Nec datur recipia.

Species non concurrunt effectiue ad cognitionem.

Deus non
concurrat
efficienter
ad sui vi-
sionem.

Valquez.

Causa vi-
sionis Dei.

commodior. Nam etiam appetitus & volun-
tas, posita meliori cognitione, vehementius
appetunt: licet cognitio non sit principium
effectuum appetitionis, sed conditio tantum
& applicatio obiecti. Specialiter vero in præ-
senti totis concursus effectiuus obiecti diffi-
cultatem habet propter relationes diuinas,
quæ ut sunt obiectum seipsis distincte & im-
mediate, ita seipsis districte & immediate hæ-
berent quam operationem ad extra: contra
commune axioma Theologorum, *Opera
Trinitatis sunt induisa ad extra*, quia nimirum
omnia sunt ab vnica potentia tribus perso-
nis communi. Neque loquuntur coherenter
qui talem concursum, ex parte obiecti neces-
sarium, putant suppleri posse per speciem; &
tamen illum suppleri negant per speciem
impressam Beatis, per quam Deus, vice sui-
ipsius ut obiecti, concurrat effectiue. Nam si
cum posset imprimere speciem, tamen re ip-
sa non imprimit, sed per seipsum obit vicem
speciei: videtur esse consequens, vt similiter
cum possit obire vicem luminis gloriæ, non
infundat illud, sed eius vicem obeat. Aut
enim magis naturale est vt Deus tribuat spe-
ciem, cum possit tribuere, aut vt per se subeat
vicem speciei: & quicquid respondebitur, idem
de lumine gloriæ dicendum erit. Reipsa vero
sicut regis connaturale est infundere lumen,
quia lumen est forma quædam intrinseca &
componens: sic species est forma quædam
intrinseca & consequens in actu primo: &
Deus, illam supplet, supplet aliquam for-
mam permanentem & intrinsecam. Dixi
speciem impressam, simpliciter vt speciem,
non concurrere effectiue: quia non nego posse
instrui intellectum in principio, quod sim-
plicitate species quædam & similitudo obie-
cti, & vis actiua eatepus concurrat effectiue
ad cognitionem obiecti, qualem esse re ipsa
habitu luminis gloriæ confert Vasq. dis-
put. 43. c. 7. quem tamen potius pro simili-
lem esse puto habitibus in fidei, spei, &
charitatis, qui non habent rationem spe-
ciei impressæ, sed tantum in principio.

Ex dictis collige primo, quænam sint cau-
sæ visionis Dei. Nimirum intellectus, videns
tam vitaliter elicentis, id est, cum viuâ
& vitali attentione ad obiectum: lumen glori-
æ concurrans cum intellectu, velut causa
superior eleuans illum & complens in gene-
re causæ efficientis ad elicendum illum
actum, quem solis viribus naturalibus non
poterat elicere: & Deus ipsi concurrans cum
intellectu, & cum lumine gloriæ, concursu
connaturali ipsi lumini gloriæ, sique debi-
to naturaliter ex officio causæ primæ. Quæ
tres causæ concurrunt actiue seu efficienter
ad productionem visionis, Deo insuper, per
modum obiecti, excitante potentiam & de-
terminante ad sui perceptionem, ad eum
modum quo obiecta creata, etiam materia-
lia, excitant intellectum Angelicum ad sui
cognitionem, determinando tantum, non au-
tem actiue influendo, seu concurrando effe-

ctiue ad illam, vt dicemus in tract. de Ange-
lis, disp. 58. sect. 3. & 4.

Collige secundò, officium luminis gloriæ
esse, iuuare intellectum, per modum actus
primi, ad efficiendam Dei visionem, vt docet
S. Thom. quæst. 12. art. 5. in corp. vbi sic ait:
*Cum igitur virtus naturalis intellectus creati non
sufficiat ad Dei essentiam videndam: oportet
quod ex diuina gratia semper accrescat ei vir-
tus intelligendi. Et hoc augmentum virtutis in-
tellectiua, illuminationem vocamus.* Idem cum
D. Thoma docet Concil. Viennens. damnans
huiusmodi propositionem Beguardorum:
*Animam non indigere lumine gloriæ ipsam ele-
uante ad Deum videndum.* A cuius Concilij
mente planè aberrauit Aureolus, intelligens
per lumen ipsam visionem, & Vasq. id proba-
bile censens disp. 42. cap. 2. num. 4. Nam
Concil. definit nomen illud requiri ad vi-
dendum Deum, id est, ad Dei visionem. Ergo
lumen illud non est ipsamet Dei visio; idem
enim non requiritur ad seipsum. De-
inde Concilium damnat prædictam proposi-
tionem eo sensu quo à Beguardis asserbatur.
Ac eorum sensus non erat, posse Deum videri
sine Dei visione, id est, absque eo quod Deus
videatur, quod manifestè implicat: sed Deum
posse videri natura viribus sine auxilio lumi-
nis gloriæ. Falluntur quoque illi qui dicunt
sufficere posse ad Concilij explicationem, re-
quiri concursum Dei, vel speciem eius im-
pressam. Nam si tantum egeret anima specie
impressæ; esset æque potens de se naturaliter
ad Deum videndum, quæ est ad videnda
obiecta naturalia per eorum species. Quare
hæc opinio incidit in sententiam Durandi
supra refutatam. Idemque dico si secundum
illos Authores, tantum requiratur concursus
Dei generalis, & connaturalis potentia. Nam
Concilium Vienn. plus intendit, nempe non
esse in anima nostra potentiam intelligendi
naturaliter sufficientem ad Dei visionem. Si
autem loquuntur de concursu Dei superna-
turali: idem censent cum illis qui putant
Concilium explicari posse sufficienter de lumi-
ne increato, quod est ipsemet Deus con-
currans supernaturaliter. Puto enim cum D.
Thoma actionem esse ipsam et agens, quod
per seipsum immediate producat effectum,
Melius vero sentire arbitror eos, qui expo-
nunt Concilium de lumine gloriæ in sensu
iam tunc, & antea, communiter recepto &
vfitato in scholis: nempe de lumine habi-
tuali & creato. Nam verba Conciliorum in
suis definitionibus, debent intelligi, quoad
fieri potest, iuxta proprium & vfitatum lo-
quendi modum, communiter receptum. No-
mine autem luminis gloriæ intelligebatur
proprie iam tunc à Theologis communiter,
quæ ac nunc, lumen creatum, infusum à Deo
Beatis, vt per illud eleuentur ad sui visio-
nem. Nec obest quod Concilium defuit contra
Beguardos, animam indigere lumine il-
lo, ipsam eleuante ad Deum videndum, &
eo beatè fruendum: quasi aliter non possit

18.
Officium
luminis
gloriæ.
D. Thom.

Explicatur
definitio
Concilij
Vienn. de
lumine
gloriæ.

Deum videre. Quia ut supra diximus, Concilium loquitur de potentia ordinaria, & secundum præsens Dei decretum non aliter animam Beatorum iuvandi & elevandi. Simili modo quo Trident. sess. 6. cap. 4. definit justificationem à peccato originali, post Evangelii promulgationem, non posse haberi sine baptismo, aut eius voto. Quamvis de potentia absoluta æquè posset Deus inficere sine baptismo; ac potest dare sui visionem beatificam sine lumine creato.

Huic muneri luminis gloriæ aliqui addunt alterum, disponendi intellectum ad hoc ut essentia divina illi uniatur per modum obiecti determinantis: quia hæc determinatio, æquè ac species impressa, si daretur, prærequirit potentiam habere virtutem perfectam & sufficientem, in genere causa efficientis, ad videndum. Verum hoc munus non est diversum in re à priori: sed est idem, diversis terminis, & per diversa connotata, explicatum. Addunt alij lumen gloriæ esse dispositionem ad visionem. Sed falluntur, si proprie loquantur de dispositione, aliudque intelligant quam illud, quod modò diximus. Nam habitus supernaturales non sunt dispositiones ad actus, sed sunt eorum principia in genere causa efficientis, concurrendo cum potentia quam elevant.

SECTIO III.

An præter lumen gloriæ dari possit species impressa, quæ concurrat ad Dei visionem?

20
D Thom.
Arabal.
N egant S. Thom. quæst. 12. artic. 2. Capreol. Caiet. Ferrat. Bress. Dominic. Sorus, & alij Thomistæ communiter, quos sequitur Arabal disputat. 16. cap. 4. & 5. & quidam alij recentiores, quorum argumenta paulò post referemus.

21
Sed melius affirmant Scotus, S. Bonaventura, Aureolus, Henricus, Argentina, Richardus & alij quos citat, & sequuntur Fazolus qu. 12. artic. 2. dub. 1. Molina ad art. D. Thomæ vitatum; Valent. quæst. 12. puncto 2. Suarez lib. 2. de attributis cap. 13. num. 1. Becan. cap. 9. quæst. 2. Herice disput. 29. cap. 8. & alij plerique. Ratio præcipua est, quia nihil debet negari omnipotentia divinæ quod non implicet contradictionem. Sed non implicat contradictionem dari talem speciem. Si enim implicaret; vel id esset quia repugnat Dei similitudo creata: vel secundò, quia repugnat ut illa similitudo concurrat effectivè, aut determinativè, ad visionem obiecti, quod est munus speciei impressæ: vel ex alio capite verisimiliter assignabili. Non primum: quia visio ipsa est quædam vna Dei expressio & similitudo. Quare non repugnat dari creatam Dei similitudinem. Non etiam secundum: quia si lumen gloriæ concurrat ef-

fectivè; quidni species supernaturalis posset etià concurrere vel effectivè, si natura speciei hoc exigar; vel determinativè, id est, determinando intellectum, de se indifferentem ad omnia intelligibilia, ad cognitionem & visionem huius obiecti in particulari? Ac si divinus intellectus, & voluntas, & essentia dicuntur immediatè communicari per lumen gloriæ, & per charitatem, prout Deus est intelligens & amans: cur per speciem impressam non poterit communicari ut intelligibilis; cum in rebus creatis non difficilius sed facilius fiat communicatio rerum ut cognoscibilium, quàm ut activarum; & multæ res, ut colores v. g. communicent se per species, quæ aliter non agunt? Ex nullo verò alio capite sumi potest verisimiliter ratio implicita, ut patebit ex solutione objectionum, quare non est asserendum talem speciem implicare contradictionem.

22
Obijciunt primò, si posset dari species impressa divinæ essentia, esset infinita & comprehensiva: quia exiret ab obiecto operante tota vi per modum naturæ: unde representaret obiectum ad quæquæ quantum est intelligibile: igitur infinita & comprehensivè. Respondeo primò, negando sequelam. Nam sicut species expressa in creatis est finita representatio essentia divinæ, & non totalis neque comprehensiva: sic non repugnat dari speciem impressam finitam, Deum finite representantem, & non comprehensivè. Secundò, ad confirmationem respondeo speciem illam non manaturam ab obiecto nisi per voluntatem liberè applicato. Deus enim liberè facit quicquid extra se facit. Possit autem voluntas Dei libera magis aut minus applicare: unde species perfectior vel imperfectior ab obiecto manare posset, cum maiore aut minore vi representativa. Sed quavis obiectum non per voluntatem liberè applicaretur: quoniam efficeret speciem comprehensivam, si aliunde illa impossibilis est, quæ de re sect. sequenti.

23
Secundò obijciunt Thomistæ, repugnare similitudinem creatam Dei, quia Deo enti à se, & vi puro, & infinito simpliciter, nihil creatum potest esse simile. Respondeo primò, argumentum æquè pugnare contra speciem expressam, eoque magis quod species expressa est similitudo viudior obiecti. Secundò dico repugnare assimilationem cum Deo, in essendo in specie atoma, secundum substantiam, non autem intentionalem & in representando. Ad representandum enim intentionaliter aliquid quod sit suum esse, non oportet ut quod representat illud, sit pariter suum esse. Quemadmodum non est necesse ut quod representat substantiam, sit substantia; quod quantitatem, quantitas, &c. Notiones enim nostræ verè representant id cuius sunt notiones, licet non sint eiusdem naturæ.

Tertiò obijciunt, speciem impressam debere esse immaterialiorem & elevatiorem obiecto, sicut concurrit in speciebus interioribus.

Speciei impressæ non competit comprehensivitas.

Dei similitudo intentionalis non repugnat.

Species Dei impressa dari potest. Molina. Valentia. Suarez. Becan. Herice.

ANTONIO DE S. THOMAS